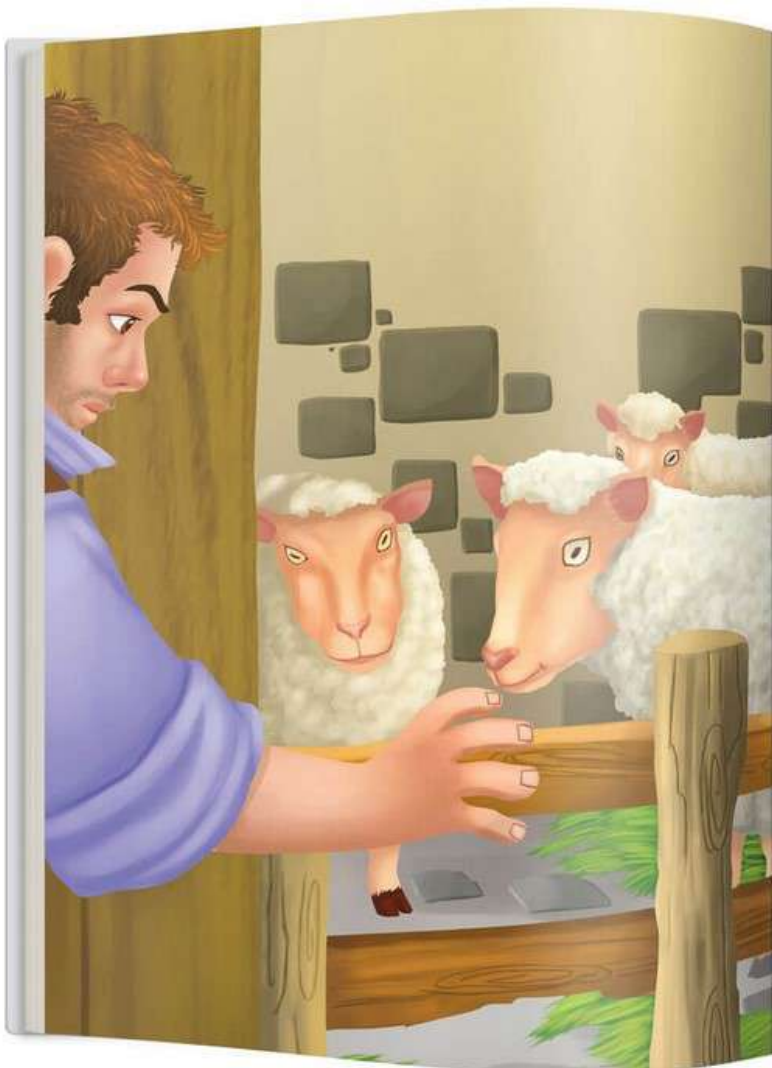

Ciobanul era cu ochii în patru, gata să alunge orice animal care i-ar fi amenințat oile. Lupul știa că nu-i va fi ușor să se apropie. Totuși, devenea tot mai înfometat pe măsură ce pândea oile. În spatele tufișului unde stătea el pitit, a zărit o piele veche de oaie. Lupului i-a venit o idee nemaipomenită: se va deghiza!

Când ciobanul s-a întors cu spatele, lupul s-a strecurat tiptil în mijlocul turmei. Atât de bine semăna cu ele, încât nici oile nu l-au simțit. Lupul s-a prefăcut că mănâncă iarbă, la fel ca oile. Era foarte fericit să se afle, în sfârșit, atât de aproape de pradă.

— Ah, totul merge conform planului! Trebuie să am răbdare până se întunecă. Apoi, când ciobanul ne va băga în țarc, pot avea orice oaie îmi doresc, s-a bucurat el.

După un timp, ciobanul a plecat, iar lupul a pus ochii pe o mioară grasă, cu care abia aștepta să se ospăteze. Dar, chiar când se pregătea să atace, ciobanul s-a întors. Se apropia Crăciunul, iar soția ciobanului voia să facă rost de bani pentru brad și cadouri, așa că hotărâse să vândă cea mai mare oaie unui măcelar.

— Adu cea mai grasă oaie! și-a rugat ea soțul.

Zis și făcut. Ciobanul s-a întors la țarc să caute cea mai grasă oaie, pentru că măcelarul îl aștepta deja la poartă.